

ligt dette end var, men så aktivt som muligt søgte globalt at udvide samhandelen.

Hvad landbrugsproblemerne angik, var disse ikke et særligt dansk fænomen, også EFTA og fællesmarkedet havde landbrugsproblemer og vanskeligheder med at løse dem. Der burde være basis for, at EFTA og fællesmarkedet forhandlede disse problemer i lyset af den nuværende overproduktion i Europa og den nuværende udtalte underproduktion og mangel på landbrugsvarer i udviklingslandene, som man fra alle sider var enig om at have en forpligtelse til at bistå.

Det nordiske samarbejde havde den største sympati i hans parti. Det var dog nødvendigt at være realistisk og ikke skabe for store forventninger. Danske erhvervs internationale konkurrenceevne måtte ikke forringes.

Per Federspiel (V) var ligeledes enig med ministeren i den vurdering, at der ikke for øjeblikket var nogen mulighed for at tage et initiativ til at få genåbnet forhandlingerne om en udvidelse af De europæiske Fællesskaber. Man måtte dog stadig bevare et klart sigte mod det mål, man satte sig for 10 år siden.

Han fandt, at det nordiske initiativ kunne indebære meget frugtbare perspektiver. Væsentligt var det, at det nordiske samarbejde tog et videre sigte.

Også han beskæftigede sig med landbrugsproblemerne og pegede på den naturlige sammenhæng mellem en løsning af de europæiske landbrugsproblemer, både inden for og uden for fællesskaberne, og den europæiske indsats over for u-landene. Han mente i øvrigt, at tiden var inde til at optage spørgsmålet om afholdelse af en egentlig europæisk landbrugskonference.

Svend Haugaard (RV) konkluderede i, at det radikale venstre tilsluttede sig bestræbelserne for det størst mulige europæiske markedsområde, herunder Englands og Nordens indmeldelse i EEC, men fortsat afviste isoleret indmeldelse. En af grundene hertil var frygten for Romunionens lidt snærende bånd og noget afskrækkende politiske konsekvenser. Tiden, hvor vi måtte vente på en større europæisk markedsmulighed, måtte anvendes til energiske bestræbelser for et øget nordisk samarbejde og øget nordisk integration på en række områder og også til videregående EFTA-samarbejde.

Aksel Larsen (SF) fastslog, at medlemskab i Romtraktatens fællesmarked hverken af økonomiske, af politiske eller af nationale grunde kunne være særlig tiltrækkende for Danmark. Det var nu klart, at fællesmarkedet i en overskuelig årrække ikke ville være i stand til at optage nye medlemmer. Danmark måtte på denne baggrund være interesseret i en yderligere styrkelse og udbygning af samarbejdet inden for EFTA og i øvrigt en handels- og toldpolitik, der udnyttede alle muligheder såvel i de industrialiserede lande som i udviklingslandene.